

D O D A T E K

D O G A Z E T Y

K U R Y E R A L I T E W S K I E G O N^{ro} 46.

Wilno dnia 18 Kwietnia v. s. 1828 roku.

UKAZY RZĄDZĄCEGO SENATU.

O zostawieniu w swojej mocy wypłat, podwójnych pensy, uczynionych wedle ukazu 31 stycznia 1823 roku.

Wedle Ukazu JEGO CESARSKIEY MOŚCI Rządzący Senat słuchali przełożonego przez Zarządzającego Ministeryum Sprawiedliwości P. Taynego Radcę, Senatora i Kawalera, Xięcia Alexego Alexiejewicza Dołhorukowa, dla należytego wypełnienia, wypisu z protokółów Komitetu Ministrów 5 i 22 listopada 1827 roku, w następnym brzmieniu: na posiedzeniu 5 listopada słuchana była zapiska Sprawującego obowiązek Kontrolera Państwa pod datą 1go listopada z N. 1583. (z Kancellaryi), wciągnięta do protokołu Komitetu pod N. 1911, o zostawieniu w swojej mocy wypłat podwójnej pensy, uczynionych wedle ukazu 31 stycznia 1823 roku, w Ukazie Rządzącego Senatu pod dniem 31 stycznia 1823 r., rozesłanym po wszystkich miejscach, wypisany Naywyższy rozkaz, objawiony Senatowi przez Ministra Sprawiedliwości, w następnym brzmieniu: „JEGO CESARSKA MOŚĆ, stosownie do postanowienia Komitetu Ministrów Naywyżey rozkazać raczył: postanowić za powszechne prawidło, żeby Urzędnikom, przeznaczonym do spełniania obowiązków na miejscach wakujących, nim nastąpi formalne ich na tych miejscach utwierdzenie, albo, nim inni na te miejsca przeznaczeni zostaną, wydawana była płaca, do tych obowiązków przywiązana.” Ukaz ten przyjęto dla spełnienia w Ministeryach i innych miejscach rozmaicie: jedni sądzili, że przezeń rozwiązuje się wydanie wyznaczeń za dwa obowiązki, bez uproszenia na to osobnego podpisanego ukazu, i dla tego, poruczając tymczasowemu spełnianie wyższych, lub równych obowiązków z zostawieniem i przy obecnych, wydawali pensyą za dwa miejsca, a inni w podobnychże zdarzeniach wydawali pensyą tylko za jeden którykolwiek obowiązek. Spełniający obowiązek Kontrolera Państwa, dostrzegłszy to rozmaite spełnianie i porównawszy z istniejącymi prawami, gdy znalazł, że ukaz Rządzącego Senatu 31 stycznia nie odmienia 2 punktu Naywyższego Reskryptu 21 grudnia 1815 r. na imie zeszłego Jenerał Feldmarszałka Xięcia Sałtykowa danego, przez który zabroniono dawać Urzędnikom pensy za dwa miejsca bez Imiennego Ukazu z Naywyższym podpisem, — przedstawił o tém Rządzącemu Senatowi, azali nie podoba się jemu, zostawiwszy uczynione już za upłyniony czas wypłaty w swojej mocy, dla jednostajnego na przyszłość spełniania, zalecić wszystkim miejscom, że ukaz 31 stycznia 1823 roku nie powinien

bydź uważany za rozwiązanie płacenia pensy za dwa lub więcej obowiązków, i że odtąd na przyszłość, co się tycze wydawania dwóch i więcej wyznaczeń, należy trzymać się Naywyższego reskryptu roku 1815. Tymczasem pod wiedzą Kontrolera Państwa takową wypłatę podwójnych pensy w tymże czasie wstrzymał. Przedstawienie to po rozpatrzeniu w 1m Departamencie Rządzącego Senatu, z powodu różności głosów Senatorów, przeniesione zostało do Powszechnego Zebrania, w którym także zaszły rozmaite zdania: większa część Senatorów zgodziła się z przedstawieniem Spełniającego obowiązek Kontrolera Państwa, a niektórzy mniemali, że ukaz 31 stycznia 1823 roku rozwiązuje wypłatę pensy za dwa i więcej miejsc. Nakoniec Rządzący Senat po zgodzeniu tych zdań ukazem 24 przeszłego października dał wiedzieć Sprawującemu obowiązek Kontrolera Państwa, że stosownie do przedstawienia jego zalecono wszystkim miejscom i osobom, że ukaz 31 stycznia 1823 r. nie powinien bydź uważany za rozwiązanie wypłaty pensy za dwa lub więcej obowiązków, i że odtąd na przyszłość, co się tycze płac za dwa i więcej miejsc, trzymać się należy 2 punktu Naywyższego reskryptu 21 grudnia 1815 roku. Co zaś do zostawienia w swojej mocy wszystkich już uczynionych podług ukazu 31 stycznia 1823 roku wypłat podwójnych pensy poruczyć sprawującemu obowiązek Kontrolera Państwa, w razie, jeśli by uznał to za potrzebne, aby prosił na to Naywyższego rozwiązania. Sprawujący obowiązek Kontrolera Państwa, przedstawując to Komitetowi Ministrów ze swojej strony sądzi rzecz sprawiedliwą, zostawić w swojej mocy wszystkie uczynione wypłaty podług ukazu 31 stycznia 1823 roku, jedynie z tego względu, że te wynikły z niedokładnego w ogłoszonym przez Ministra Sprawiedliwości Naywyższym ukazie wyrażenia, utwierdzonego w tym przedmiocie postanowienia Komitetu Ministrów 7 października 1822 r. i 9 stycznia 1823, jak się to jasno okazuje i z rozmaitych zdań w samym Rządzącym Senacie zaszłych. Komitet, dostrzegając, że niewyrozumienie w spełnieniu Naywyżey potwierdzonego postanowienia Komitetu Ministrów 7 października 1822 roku wynikło z niedostatecznego wyrażenia w ogłoszonym przez Ministra Sprawiedliwości Naywyższym ukazie, i że niewyrozumienie to, uczynionem przez Rządzący Senat, na przedstawienie Spełniającego Obowiązek Kontrolera Państwa, rozrządzeniem poprawione już zostało, podawał wszystkie uczynione dotąd podług ukazu 31 stycznia 1823 roku wypłaty pensy za dwa lub więcej obowią-

zkow, zostawić w swojej mocy i żadnego uzyskania z nikogo w tej rzeczy nie czynić; na co też wyednać Naywyższe zezwolenie. Na posiedzeniu 22 listopada objawiono Komitetowi, że CESARZ JEGOMOSĆ na postanowienie Komitetu zezwala. Komitet postanowił: komunikować o tem dla wypełnienia Sprawującemu obowiązek Kontrolera Państwa przez wypis z protokołu; dając wiedzieć również przez wypisy wszystkim Ministrom i Zarządzającym Ministerjami, dla wiadomości, Rozkazali. o wyżej wypisanym, Naywyżey potwierdzonym postanowieniu Komitetu PP. Ministrów, dać wiedzieć wszystkim Gubernialnym i Obwodowym Rządom oraz Skarbowym Izdom i Expedycjom i miejscom Urzędowym przez ukazy, równie też przez ukazy zawiadomić Wojennych Jenerał Gubernatorów, Jenerał Gubernatorów, Wojennych Gubernatorów zarządzających i sprawami cywilnymi, Naczelników miast i Naczelników Obwodowych, oraz Woyska Dońskiego Nakaznego Atamana; a do Nayświętszego Rządzącego Synodu, do wszystkich Rządzącego Senatu Departamentów i Powszechnych ich Zebrań przesłać uwiadomienia. Grudnia 27 dnia 1827 roku. (Z Igo Departamentu).

O ponowieniu wszystkim Rządom Gubernialnym, żeby Sądom Powiatowym zaleciły, aby te same przez się artykułów czynszowych z okładu nie wykreslały.

Wedle Ukazu JEGO CESARSKIEY MOŚCI, Rządzący Senat słuchali przedstawienia P. Ministra Skarbu, że spełniający obowiązek Moskiewskiego Ober-Forsztmeystra, przedstawia Ministerium Skarbu o wykreśleniu z okładu będących pod Leśnem zarządzeniem sianożęci Moskiewskiej gubernii, Bohorodzkiego powiatu ekonomiczney Zapanorskiej włości, znajdujących się przy wsiach Sobolewéy i Ostaszkowéy w 5tey części, które, równie jak i gay bronny z powodu rośnienia w nim opałowego lasu, na ośnowie Naywyżey confirmowaney Instrukcyi dla Leśnych Kommissyy 25 punktu, obrócone zostały na użytek włościan. Sianożęci zaś przez Bohorodzki Powiatowy Sąd w roku 1819 z czynszu są wykreślone i nie oddają się w dzierżawę. Z wiadomości podanych z rozrządzenia Departamentu Majątkow Państwa od Moskiewskiego Cywilnego Gubernatora, okazało się, że w pomienionej 5tey części, las wzrasta istotnie opałowey, i od roku 1819 znajdujących się w niej sianożęci, używali włościanie wsi Sobolewéy i Ostaszkowéy bez żadney opłaty, ukazując z powodu niedogodności w rośnieniu trawy, na samych tylko niskich i błotnistych miejscach wcale małą ilość siana, i to na podścielkę, a nie na karm dla bydła; na czynsz zaś, w ciągu tego czasu nikomu ich nieoddawano. P. Minister Skarbu, uważając, że wspomniona 5ta część wydzielona z lasów, należących do włościan wsi Sobolewéy i Ostaszkowéy, obrócona została na użytek tychże włościan, na mocy Naywyżey potwierdzonej 18 sierpnia 1805 roku Instrukcyi dla Leśnych Kommissyy 25 punktu, w którym powiedziano: z opałowych lasów piątych części wydzielać nie należy; podaje znajdujące się w niej sianożęci, których teraz używają włościanie pomienionych wsi, wykreślić z czynszowego okładu, i o tém przedstawia Rządzącemu Senatowi; z resztą ponieważ Bohorodzki Powiatowy Sąd pomienione sianożęci jeszcze w roku 1819, bez rozwiązania wyższej Zwierzchności wykreślił z czynszu, za co należałoby go poddać odpowiedzialności; lecz gdy to

uczynione było przed nastaniem Naywyższych Manifestów 1 stycznia i 22 sierpnia 1826 roku, przeto zostawić to bez dalszego poszukiwania, a tymczasem, azali się nie podoba Rządzącemu Senatowi ponowić po wszystkich miejscach, aby powiatowe Sądy w żadnym razie same przez się czynszowych artykułów z okładu nie wykreslały. Rozkazali: pomienione sianożęci, zgodnie z przedstawieniem P. Ministra Skarbu, z czynszowego okładu wykreślić; a czynność Bohorodzkiego Powiatowego Sądu, który bez rozwiązania wyższej Zwierzchności wykreślił w roku 1819 sianożęci te zpod czynszu, zostawić na mocy Naymiłościwszych Manifestów 1 stycznia i 22 sierpnia 1826 roku, bez dalszego poszukiwania, ponawiając wszystkim Gubernialnym Rządom, ażeby Sądom Powiatowym zaleciły, iżby te w żadnym razie same przez się czynszowych artykułów z okładu nie wykreslały. I o tém do Moskiewskiej Izby Skarbowey i do wszystkich Gubernialnych Rządów posłać ukazy, a również przez ukaz uwiadomić P. Ministra Skarbu. Grudnia 28 dnia 1827 roku (Z Igo Departamentu).

O tém, jakie powinien zajmować miejsce w Urzędzie do Naboru Rekrutskiego i w Kommissyi narodowego opatrzenia w żywność, sprawujący obowiązek Wice-Gubernatora.

Wedle ukazu JEGO CESARSKIEY MOŚCI, Rządzący Senat słuchali raportu P. Zarządzającego Ministerium Spraw wewnętrznych, iż Rządzący Senat przy ukazie przesłał do niego, dla spólnego roztrząśnienia z Ministrem Skarbu, raportu Moskiewskiego Cywilnego Gubernatora i tamieczney Izby Skarbowey, proszących rozwiązania: jakie miejsce powinien zajmować w urzędzie do Naboru Rekrutskiego i w Kommissyi Narodowego Opatrzenia w żywność, Spełniający obowiązek Moskiewskiego Wice-gubernatora, Starszy Radca Izby Skarbowey Kryłów, t. j. czy powinien w Urzędzie do Naboru Rekrutskiego siedzieć wyżej Prezydenta, a w pomienionej Kommissyi wyżej Powiatowych Marszałków? Powodem do tego zapytania, jak widać z doniesienia Izby Skarbowey, był postępek Prezydenta Izby Kryminalney Balka, który na podanym sobie do podpisania protokule Rekrutskiego Urzędu, podpisał się wyżej od spełniającego obowiązek Wice-Gubernatora, nie zważając na to, że w tymże samym protokole na tytułowej karcie był on napisany niżej. P. Minister Skarbu, z którym P. Zarządzający Ministerium Spraw wewnętrznych komunikował się względem tej sprawy, odezwał się, że jego zdaniem: osoby, o których wynikało wyrażone pytanie, obowiązane są w podobnych razach siedzieć, nie podług rang, ale podług miejsce, przez nich zajmowanych, uznając zresztą pytanie to za wcale mało ważne. P. Zarządzający Ministerium Spraw wewnętrznych ze swojej też strony znajdował, że pytanie to nie zasługuje na to, żeby utrudzać przez nie wyższą Zwierzchność, tém bardziej, że i w prawach jest jasne tego rozwiązanie: według ukazu r. 1811 września 16 i r. 1816 grudnia 4 Wice-Gubernator powinien w Urzędzie Naboru Rekrutskiego zajmować miejsce niżej Gubernialnego Marszałka, a wyżej Prezydenta Izby, na mocy Naywyżey potwierdzonego postanowienia Komitetu PP. Ministrów 25 października 1824 r. Starszy Radca Izby skarbowey w zdarzeniu niebytności, oddalenia się, lub choroby Wice-Gubernatora, zastępuje jego miejsce we wszystkich częściach; a w powszechnem urządzeniu Ministerów § 374, powiedziano: „nikt nie powinien uważać za ubliżenie sobie, kiedy, będąc starszym z rangi, w porządku służby podległym zostanie

młodszemu." Stosownie do tych wyraźnych postanowień, nie podlegało żadney wątpliwości, że Kolegiałny Radca Kryłow, jako zainicjujący w Urzędzie Rekrutkiego Naboru miejsce Wice-Gubernatora, powinien był siedzieć i podpisywać się wyżej Prezydenta Izby Kryminalney Balka, chociaż ten ostatni z rangi starszy jest od niego. Również i w Komisji narodowego opatrzenia w żywność zastępujący miejsce Wice-Gubernatora, powinien siedzieć wyżej od powiatowych Marszałków bez względu na jakąkolwiek ich rangę; gdyż zasiadają tam, nie podług rang, lecz podług urzędów swoich, z których, na mocy urzędzenia Guberniów, urząd Wice-Gubernatora liczy się w 5tey, a Powiatowych Marszałków w 7mej klasie. P. Zarządzający Ministerium Spraw wewnętrznych, takową opinią jego przedstawiając na rozpatrzenie Rządzącego Senatu, sądzi rzeczą potrzebną dodać, że chociaż za назначением teraz Wice-Gubernatora do Moskwy, rozwiązanie wyżej wspomnianego pytania stało się dla tameczney Gubernii prawie niepotrzebnym, lecz gdy podobna okoliczność może zdarzyć się i w innych Guberniach, pytanie to zostoty swojej tak mało ważne, może niejednokrotnie nawet wyniknąć; dla zapobieżenia czemu, czy niepodobna się Rządzącemu Senatowi uczynić w tym przedmiocie powszechnego postanowienia. **R o z k a z a l i:** uznając wyżej wyrażone wnioski PP. Zarządzającego Ministerium Spraw wewnętrznych i Ministra Skarbu, że Spełniający obowiązki Wice-Gubernatora, w zdarzeniu niebytności, oddalenia się lub choroby Wice-Gubernatora, zastępując jego miejsce, powinien siedzieć w Urzędzie do naboru Rekrutkiego wyżej Prezydentów Izby, a w Komisji narodowego opatrzenia w żywność wyżej powiatowych Marszałków — za gruntowny, dla należytego podług niego w potrzebnych zdarzeniach wypełnienia, do Moskiewskiego Cywilnego Gubernatora, do tamecznego Gubernialnego Rządu i Skarbowey Izby posłać ukazy; również przez ukazy dla pilnowania się w podobnych zdarzeniach, dać wiedzieć innym Rządom Gubernialnym i zawiadomić PP. Ministrów, Wojennych Jenerał-Gubernatorów, Wojennych Gubernatorów zarządzających sprawami cywilnymi, Jenerał-Gubernatorów, Naczelników miast i miejsca urzędowe; a do wszystkich Departamentów Rządzącego Senatu i Najswiętszego Rządzącego Synodu przesłać uwiadomienia. Grudnia 30 dnia 1827 roku. (Z 1go Departamentu.)

O porządku, jakim sposobem trzymani pod strażą mogą posyłać do miejsc Urzędowych prośby we własnych sprawach.

Rządzącemu Senatowi P. Ober-Prokurator i Kawaler przełożył na prawne rozpatrzenie raport Pskowskiego Gubernialnego Prokuratora do byłego Ministra Sprawiedliwości, Jenerała piechoty i Kawalera Xięcia Dymitra Iwanowicza Łobanowa-Rostowskiego, że Powszechne Zebrańie Rządzącego Senatu Sanktpetersburskich Departamentów, po wysłuchaniu zapiski ze sprawy, o pozwolenie trzymanym pod strażą pisania apelacyjnych żądań we własnych sprawach, postanowiło: że trzymanym pod strażą, którzy ostatecznymi wyrokami nie są pozbawieni jeszcze cywilnych praw, nie wypada odejmować sposobów do działań na piśmie, tak majątku, jak i osoby ich dotyczących się, i dla tego nie należy wzbraniać im, w tym miejscu, gdzie są trzymani, pisać wszelkiego rodzaju papierów, prawami niezakazanych, a jedynie majątku i osoby ich dotyczących się; lecz dla odwrócenia wszelkiego przy tém nadużycia ponowić Gubernialnym Prokuratorom, którym, podług 405 artykułu Urządzenia o Guberniach, powierzony jest dozór nad utrzymywaniem więźniów, żeby wszystkie te pisma nie inaczej były odsyłane, jak po przejrzeniu ich przez Gubernialnego Prokuratora i przez jego pośrednictwo: gdyż trzymani pod strażą nie mogą, podług ukazu r. 1814 czerwca 24 być uwalniani dla po-

dania tych pism do miejsc Urzędowych, albo dla odesłania ich przez pocztę; i o tém przepisało postanowieniem do Pskowskiego Gubernialnego Rządu ukazem dnia 18 kwietnia tegoż roku. Gubernialny Prokurator, w celu spełnienia takowego postanowienia Rządzącego Senatu, i z powodu ciągłego pobytu jego w mieście Gubernialnym, uznaje za rzecz potrzebną, zalecić Strapczym Powiatowym Pskowskiej gubernii: żeby ci w każdym zdarzeniu, kiedy trzymany pod strażą w powiatowym mieście, uzna rzeczą konieczną podać swoją prośbę, albo żałobę do miejsc Urzędowych i osob, spełniających obowiązki w tym mieście, gdzie on jest trzymany, lub przestąpić je do znajdujących się w innych miastach; tedy Strapczowie, przyjąwszy od trzymaney osoby przygotowaną podług wydanej formy i zaadresowaną do Urzędowego miejsca, lub do Urzędowej osoby prośbę, bez zwłoki i niezawodnie pierwszą pocztą przesyłali do Prokuratora, po odebraniu której obowiązkiem jego będzie przejrząwszy prośbę odesłać stosownie do adresu przy swoim odniesieniu się. Jeżeli zaś przy rozpatrywaniu nadesłanej do tegoż Prokuratora prośby, znajdzie się w niej taki przedmiot, z przyczyny którego prośba nie może być dopuszczona do podania, tedy takowe będą przez Prokuratora zwracane Strapczym powiatowym, dla oddania tym, od kogo były podane, z wyrażeniem przyczyn nie dani uwagi na te prośby. Lecz nie przystępując do wypełnienia tego Prokurator prosił na to u P. Ministra Sprawiedliwości dla rozwiązania zalecenia; ponieważ w pomienionym ukazie Rządzącego Senatu o działaniach przez Powiatowych Strapczych nie wspomniano, lecz to z powodu miejscowych okoliczności okazuje się wcale nieodbitym, a razem z tém podawał na rozpatrzenie P. Ministra Sprawiedliwości i to, azali się nie podoba rozkazać, dla uniknięcia próżnego w przesyłaniu prośb utrudzenia i straty czasu, rozpatrywać i podawać od trzymanych w powiatowych miastach pod strażą osob, prośby do urzędowych miejsc i osób tego miasta, gdzie oni są trzymani, przebywającym w tych miastach Powiatowym Strapczym, bez poprzedniczego przedstawiania ich Prokuratorowi na rozpatrzenie; gdyż takowe prośby w razie nieuważenia ich przez urzędowe miejsce mogą być wygodnie bez nie potrzebnej korespondencji zwracane przez Strapczych tym, od kogo przyjdą; **R o z k a z a l i:** Pskowskiemu Gubernialnemu Rządowi dać wiedzieć, iż Rządzący Senat wyżej wyrażony wniosek tamecznego Gubernialnego Prokuratora znajdując gruntownym, utwierdza. Ażeby zaś w wypełnieniu Ukazu Rządzącego Senatu 18 przeszłego kwietnia podobne utrudzenie, jak wyrażono w raporcie Pskowskiego Gubernialnego Prokuratora zająć nie mogło i w innych Guberniach, o tém postanowieniu Senatu, dla postępowania podług niego w razie potrzeby, dać wiedzieć Ukazami wszystkim Gubernialnym Rządom, Izdom Kryminalnym, i zawiadomić PP. Ministrów, Wojennych Jenerał-Gubernatorów, Wojennych Gubernatorów zarządzających sprawami cywilnymi, Jenerał-Gubernatorów, Naczelników miast i miejsca Urzędowe; a do Najswiętszego Synodu i do wszystkich Departamentów Rządzącego Senatu przesłać uwiadomienia. Grudnia 31 dnia 1827 roku. (Z 1go Departamentu.)

O zaleceniu Izdom Cywilnym i innym miejscom, ażeby żadne piśmienne zobowiązania się kolonistów, nie były przyznawane bez pozwolenia ich Zwierzchności.

Wedle Ukazu Jego CESARSKIEY MOŚCI

Rządzący Senat słuchali raportu P. Zarządzającego Ministerium spraw wewnętrznych, że Główny Opiekun kolonistów Południowego kraju Rosyi, Jenerał-Porucznik Inzow przedstawił mu, że będący pod zawiadywaniem jego koloniści, przeciw Instrukcyi danej przez byłą przy Rządzącym Senacie Expedycyą Gospodarstwa Państwa opieki cudzoziemców i wieyskiego gospodarstwa, dla wewnętrznego zarządzania w osadach Noworosyjskich, przez którą zabroniono kolonistom samym przez się wchodzić bez wiedzy i pozwolenia Zwierzchności w piśmienne zobowiązania, przyznając w rzeczy swoich obrotów pożyczkowe i inne tranzakta bez jey wiedzy, i że chociaż on odnosił się do cywilnych mieysc Urzędów Noworosyjskiego kraju i Bessarabskiego Obwodu, gdzie osiedleni są koloniści, żeby nie byli przyjmowane od nich do przyznania takowe akta, lecz to zostaje bez wypełnienia ze strony tych mieysc, a tym czasem koloniści z przyczyny nieznanomości ustanowionego na zawieranie tego rodzaju tranzaktów porządku i form, wpadają z uciążliwością i stratą dla siebie w procedera. Główny opiekun kolonistów, nie znajdując dostatecznych środków do utrzymania kolonistów, żeby nie wchodzili w piśmienne zobowiązania bez pozwolenia swojej Zwierzchności, jeżeli te mieysca i osoby, do których przyznawanie takowych aktów należy, będą je dopuszczwały do tego, podaje za rzecz nieodbitie potrzebną, żeby całą odpowiedzialność za naruszenie ustanowionego na przyznawanie między kolonistami piśmiennych tranzaktów porządku, włożył na te mieysca i osoby. Osiedleni w Rosyi koloniści, na osnowie Najwyższego Manifestu 1763 roku lipca 22, powinni podlegać naszemu cywilnemu prawu, i we wszystkich sprawach sądzić się podług tychże samych praw i ustaw, podług których skarbowi nasi włościanie. Ukazem 14 lutego 1761, pozwolono skarbowym włościanom w razie pożyczki pieniędzy lub towaru dawać od siebie pożyczkowe pisma, lecz nie inaczej, jak za pozwoleniem tych mieysc pod zawiadywaniem których zostają. Z takimże warunkiem służy to prawo i kolonistom; a i sama istota praw względem kolonistów, którzy, żyjąc na skarbowych ziemiach, obowiązani opłacić Skarbowi długi swojego osiedlenia, niedozwala im wchodzić w takie zobowiązania, z powodu których i wziąć u nich nie masz czego, nie obróciwszy na to skarbowey własności. Z tych przyczyn P. Zarządzający Ministerium Spraw wewnętrznych znajduje rzeczą nieodbitie potrzebną zobowiązać, kogo należy, stosownie do wspomnionego ukazu, żeby nie byli przyznawane żadne piśmienne zobowiązania kolonistom bez pozwolenia ich Zwierzchności; w zdarzeniu zaś naruszenia tego porządku, całą odpowiedzialność za to włożyć na osobę lub mieysce, utwierdzające akt, który jako uczyniony przeciw ustanowionemu porządkowi powinien być uważany za nieważny; o czém przedstawiając Rządzącemu Senatowi upraszał o rozporządzenie. **R o z k a z a l i:** zgodnie z przedstawieniem P. Zarządzającego Ministerium Spraw wewnętrznych, cywilnym mieyscom urzędowym tych gubernii, gdzie są osiedleni koloniści, zalecić, żeby na mocy Ukazu 14 lutego 1761 roku żadne piśmienne zobowiązania kolonistów nie były przyznawane bez pozwolenia ich Zwierzchności, a w razie naruszenia tego, całą odpowiedzialność spadnie na osobę lub mieysce utwierdzające akt, który jako uczyniony przeciw ustanowionemu porządkowi, powinien być uważany za nieważny, o czém do tych mieysc posłać ukazy; również przez Ukazy dać wiedzieć i wszystkich innych gubernii Izbowi Cywilnym, Głównym i Jeneralnym Sodom, Rządom Gubernialnym, Wojska Dońskiego wojskowej kancelaryi i Urzędowym mieyscom, oraz zawiadomić PP. Zarządzającego Ministerium Spraw wewnętrznych i Bessarabskim obwodem. Grudnia 31 dnia 1827 roku (Z 1go Departamentu).

O tém, że ukaz 1797 Czerwca 15, rozkazujący uważać za ważne te tylko akta, które uczynione są przed datą wydanych wezwów i zobowiązań, odmieniony został przez ustawę o Bankrutach.

Według ukazu JEHO CESARSKIEY MO-SCI, Rządzący Senat na Powszechném Zebraniu Moskiewskich Departamentów słuchali wyciągu ze sprawy, weszły do tego Zebrania Rządzącego Senatu z 7 Departamentu, z powodu różności zdań PP. Senatorów, a do tego Departamentu przyśłanej roku 1825 grudnia 5 z Niżegorodzkiej Izby Cywilney, przez appellacyą Ardatowskiej mieszcanki wdowy Anny i syna jey mieszczanina Mikołaja Kurowych, o uzyskiwanych przez nich i innych kredytorów na zesłym mieszczaninie Stefanie Wołonkinie za kredytowemi obligacyami pieniędzy. **R o z k a z a l i:** porównawszy okoliczności tego dzieła z prawami, Rządzący Senat znajduje, że chociaż w 77 artykule 2ey części ustawy o Bankrutach, wyrażono, że kiedy zaprzeczenia nie było, i prawo zastawne nastanie, natenczas we wszystkich zdarzeniach ma ono moc zupełną, i w skutek tego prawa mieszczenie Kurowy proszą o zostawienie w swojej mocy tak prawa zastawnego na dom, jako też kupnego na kramy. Lecz ponieważ ten artykuł, znajdujący się w 2giey części, dla Szlachty wydanej i odnoszący się do nakładanych zaprzeczeń, jak z samego tego artykułu przekonać się można, a na kupieckie długi wydane jest osobne prawidło w iszey części Ustawy w 104 i 106 artykule, z których w tym ostatnim postanowiono: „Jeżeli bankrut da komu zastaw, albo co z majątku prawnie zastawił, to jest: przed tém, nim się postrzegł w niemożności opłaty i nim odezwały się żądania opłaty; a ten zastaw wartością swoją przechodził sumę, w jakiej zastawiono: tedy, zapłaciwszy pieniądze, ów zakład wziąć pod konkurs i z dalszą bankruta majątnością w swoim czasie sprzedać; a temu, u kogo był zastaw, opłacić sumę zupełną. „W niniejszey zaś sprawie, prawo zastawne na dom, uczynione w roku 1821 grudnia 20 wprzód, niż dopominanie się za wezwem nastąpiło 1822 maja 17; więc podług istotnych słów tego prawa pozwolić kredytorom, jeśli chcą, zapłaciwszy zastawnikowi zupełnie należne podług prawa zastawnego pieniądze z procentami, zostawiony dom wziąć pod konkurs i od niego już sprzedać, nie podciągając tego zdarzenia pod prawidła 2giey części ustawy Bankrutskiej, o sprzedaży przez Rząd Gubernialny: gdyż sprzedaż majątków kupieckich zostawiona jest samym konkursom. Co się zaś tyczy prawa kupnego na kramy, to jako po otrzymaniu względem uzyskania dopominku przyznane roku 1822 czerwca 17 unikczemnić i te kramy oddać pod konkurs dla sprzedania i rozdzielienia między kredytorów. Nakoniec ponowić, wszystkim Sądownictwom, że ukaz roku 1797 czerwca 15, rozkazujący uważać za ważne te tylko akta, które uczynione są przed datą danych wezwów i zobowiązań, odmieniony został przez Ustawę o Bankrutach, później wydaną, które artykuły 70, 71 i 72, nakazują za prawem zastawnem wypłacić całą należną sumę z majątku zastawnego, a za innemi pożyczkowemi pismami wypłacać z tego debitorskiego majątku, który po usatysfakcyonowaniu za prawem zastawnem pozostanie. **I o tém, jak do Niżegorodzkiej Izby Cywilney** z powrotem autentycznej sprawy, tak i do innych takowychże Izb, do mieysc wszystkich Gubernialnych i Obwodowych Rządów, i mieysc urzędowych posłać ukazy, i również przez ukazy zawiadomić PP. Ministrów, Wojennych Jenerał-Gubernatorów, Wojennych Gubernatorów zarządzających sprawami cywilnemi, Jenerał-Gubernatorów, Naczelników Gubernii i Naczelników miast; a do Najświętszego Rządzącego Synodu i do wszystkich Rządzącego Senatu Departamentów i Powszechnych ich Zebrań, przesłać, uwiadomienia. Grudnia 25 dnia 1827 roku (Z 7go Departamentu).

*Pozwolono drukować. Z polecenia JW. Litewskiego Wojennego Gubernatora.
Andrzej Bucharski Rzeczywisty Radca Stanu i Kawaler.*

w Drukarni Redakcyi.